

Velikonoční pastýřský list

Drazí bratři a sestry,

dnes jsme plní velikonoční radosti, protože Kristus vstal z mrtvých. On zvítězil a s ním všichni, za které se obětoval. Co to znamená pro nás a pro naše rodiny? Podívejme se v duchu na setkávání prvotní církve se Zmrtvýchvstalým.

Hned na úsvitu **šly ženy ke hrobu**. Neseděly doma se svou bolestí a zklamáním, šly za Ukřižovaným a setkaly se s Božím poslem. Dostaly úkol povědět to učedníkům. Když poslechly a plnily své poslání, sám Ježíš šel proti nim. Teď je poslal on sám k učedníkům se vzkazem: ať jdou do Galileje, že tam ho uvidí. A uviděli, přesto že šlo o zemi, které se říkalo Galilea pohanů. Nechce poslat do naší země pohanů dnes právě nás?

Mnozí rodiče vyrostli ve víře tím, že v ní vychovávali své děti, že sami dělali, k čemu vedli děti. Když zvěstovali Boží slovo a sami ho uskutečňovali, zakoušeli, jak je pravdivé a mocné. Když uváděli děti do důvěrného rozhovoru s Ježíšem, sami zakoušeli jeho oblažující blízkost. Když vedli děti k službě lásky, objevovali samotného Boha působícího v nich.

Petr a Jan běželi ke hrobu spolu. Mladší a milující Jan byl rychlejší, první viděl otevřený hrob a v něm plátna, ale nevešel. Dal přednost Petrovi, jako by chtěl vzkázat i nám, že nadšená víra a vynalézavá láska jsou v církvi motorem, který potřebuje řízení a jistotu autority představených. Viděli pruhy plátna, které omotávaly Kristovo tělo jako pouta, ale Kristus v nich už nebyl. Viděli znamení a uvěřili jeho poselství, přijali to, čemu dosud nerozuměli. Víra nepotřebuje důkazy a nestaví na senzačních zjeveních, ale umí číst Boží znamení. Vidí znamení a věří tajemství, přijímá jeho poselství. Dar víry dává Bůh tomu, kdo je ochoten věřit, kdo o ten dar prosí.

Magdalena plakala u prázdného hrobu. Hledala Ježíše, chtěla aspoň jeho mrtvé tělo. Plná bolesti mluvila s anděly, dokonce i s Ježíšem, ale nepoznala ho. Teprve, když ji oslovil jménem, objevila svého Mistra. Objala mu nohy jako proroku a Božímu vyslanci. Ježíš však nestál o její vyznání. Teď nebyl čas na osobní útěchu. Bylo třeba hlásat světu Kristovo vítězství. Proto ji poslal vydat svědectví apoštolům. Formace dnešních apoštolů začíná v rodině. Mateřské slovo a svědectví o Kristově vítězství, moci a lásce buduje církev i vychovává budoucí kněze. Když rodiče dají život dětem, má Bůh koho volat. Když rodiče přivedou děti k přátelství s Kristem, má Bůh koho poslat, aby hlásal evangelium.

Emauzští učedníci byli plní bolesti a navzájem se utvrzovali ve smutku a beznaději, takže nebyli schopni poznat Ježíše, ani když se k nim na cestě připojil. Nechal je vymluvit. Trpělivě naslouchal. Pak jim vysvětloval Písma, předával Boží slovo. Jejich srdce se začala uzdravovat, začalo jim být s Ježíšem dobře. Dokonce přestali myslet na sebe a naléhali na Ježíše, který dělal, jako by chtěl jít dál, aby u nich pojedl a přespal. Skutek lásky a společenství s Kristem učedníky osvobodily od smutku a beznaděje. Láska otevírá oči. V jejím světle poznáváme Boha, protože když milujeme, je v nás Bůh, který je Láska. A co teprve, když se společenství s Kristem dovrší přijetím Eucharistie! To může zakusit každá rodina.

Ježíš jim zmizel z očí. Oni správně pochopili, že musejí spěchat do společenství církve. Proto se ještě v noci **vrátili k apoštolům** do Jeruzaléma. Tam se jejich víra upevnila a oni

se ve společenství církve znovu setkali s Kristem. Mluvili s apoštolůy o Ježíši, a najednou ten, který byl přítomen v jejich myslích, stál uprostřed nich. Lekli se. Nejsou obětí omylu? Viděli toho, kterého znali léta, a přece neměli jistotu. Vzkříšení není návrat k pozemskému životu. Zmrtvýchvstalý je tentýž jako Ukřižovaný, ale má tělo oslavené. Dotkl se jich, jedl s nimi, aby poznali, že on není přelud.

Zmrtvýchvstalý odevzdal apoštolům největší plod své smírné oběti: **odpuštění a pokoj**. Dal jim moc odpouštět v jeho jménu, protože On sám v nich bude působit, zázračně uzdravovat duše. Kéž bychom více chápali uzdravující sílu svátosti smíření a dovedli jí správně užívat, aby se skrze nás šířil pokoj, spása a uzdravení světa!

Tomáš ještě nevěděl, že poznání z Boží milosti dává větší jistotu než dotyk prstem. Pán se snížil k jeho pochybnosti. Ale zval ho k víře, protože křesťan je pozván ne k tomu, aby seděl v jistotě, nýbrž chodil ve víře. Milost otevřela Tomášovi oči, žasl, vyznal víru a klaněl se. Ne-potřeboval víc.

Pak pomohl Ježíš s rybolovem. **Zázračný rybolov** už jednou zažili. To bylo jasné znamení. Byl to Ježíš. A tehdy jim řekl: *Od nynějška budete lovit lidi*. Bylo správné, že se vrátili ke své práci? Dostali přece poslání svědčit o Zmrtvýchvstalém a získávat lidi pro Boží království, hlásat ze střež a ne stáhnout se do soukromí. Pracovali do rána. Bez úspěchu. Úspěch daruje Bůh, zvláště když jde o spásu duší, o růst Božího království. Snad si vzpomněli, že jim říkal: *Beze mne nemůžete dělat nic*. Teď uvěřili, že s Ježíšem je možné všecko.

Petr rád vyznal Ježíši svou lásku. Patřil mezi jeho přátele od počátku. Ale třikrát? Snad si vzpomněl na svoje trojí zapření a zarmoutil se, ale o to pokorněji vyznal znovu svou lásku. Pán mu svěřil svou církev. Nežádal od Petra dokonalost, ale lásku. Pro jeho lítost a pokoru mu mohl odpustit a znovu darovat nevinnost. Petr věděl, že ho Ježíš zná i s jeho slabostmi. Tím více ho zavazovala Ježíšova důvěra. Příklad už zbaběle neutekl, ale dal za Krista život.

Vítězný Kristus, který má všechnu moc v rukou, přikázal: **Získávejte za učedníky všechny národy**, ale i všechny sousedy, blízké i vzdálené, příbuzné. *Křtěte a učte je zachovávat moje slovo*. Kolik je kolem nás těch, které je třeba pro Krista teprve získat? Kolik nepokřtěných? A kolik pokřtěných, ale nevyučených? Kolik rodičů a kmotrů zanedbalo svůj úkol? Kolik lidí v mé blízkosti čeká právě na mě, že je přivedu ke Kristu?

Své poslání na zemi Kristus splnil a **vrátil se k Otc**i. Šel nám tam připravit místo a zase přijde, aby nás vzal k sobě, abychom i my byli s ním ve slávě Otcově. I já mám v nebi připravené místo! To stojí za námahu, abych ho obsadil!

Apoštolové se modlili společně s Ježíšovou Matkou a s jeho příbuznými. Společně se připravili na vylití Ducha Svatého, který dal církvi život. Církev vždy roste ze společného slavení bohoslužby. I domácí církev každé rodiny roste ze společné modlitby a společné účasti na bohoslužbě. *Rodina, která se modlí, trvá*, říkala blahoslavená Tereza z Kalkaty, jak si opakovaně připomínáme.

Drazí bratři a sestry, mnozí jste udělali dobrou zkušenost společné modlitby v adventu. Pokračujte v době velikonoční a přečtěte si při modlitbě jeden odstaveček z tohoto dlouhého listu. Když podle toho budete i jednat, ožije a zazáří nejen vaše rodina, ale celá diecéze. Stanou se z vás hlasatelé radostné zprávy a lidé si řeknou: **Jak milé je vidět člověka, který přináší radostnou zprávu!**

K tomu všem ze srdce žehná a pravou velikonoční radost přeje

arcibiskup Jan